

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

26 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Anatolie Țurcan, Nadejda Toma, Elena Cobzac și Victor Boico,

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de inculpat, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Strășeni sediul Central din 21 iunie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui

Iosif Alecu xxxxx, născut la xxxxx, originar din xxxxx, domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 31.07.2017 - 21.06.2018;

Instanță de apel: 26.07.2018 - 04.10.2018;

Instanță de recurs: 18.12.2018 - 26.03.2019.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni sediul Central din 21 iunie 2018, Iosif Alecu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art.179 alin.(2) Cod penal, la 1 an închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis;

- art.175 Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art.84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 4 ani 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

A fost dispusă încasarea din contul lui Iosif Alecu în beneficiul statului cheltuielile de judecată în sumă de 640 lei.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Iosif Alecu conștientizând pericolul social al acțiunilor sale, acționând prin intenție directă, având scopul pătrunderii ilegale în domiciliul altei persoane, în noaptea de 24 spre 25 aprilie 2017, aproximativ la ora 00:30, fără a avea consimțământul proprietarului, a pătruns în gospodăria cet. xxxxx, situată în xxxxx, unde, aplicând violență fizică asupra minorului xxxxx, anul nașterii xxxxx i-a cauzat acestuia leziuni corporale sub formă de echimoză pe gât și care conform raportului de expertiză judiciară nr.68 din 15.05.2017, se califică ca vătămări corporale neînsemnate. În continuarea acțiunilor sale infracționale, Iosif Alecu, fiind observat de proprietara casei, xxxxx, care i-a solicitat să părăsească domiciliul ei,

intenționat i-a aplicat acesteia mai multe lovituri peste diferite regiuni ale corpului, cauzându-i conform raportului de expertiză judiciară nr.69 din 15.05.2017 vătămări corporale neînsemnate.

Tot Iosif Alecu, conștientizând pericolul social al acțiunilor sale, acționând prin intenție directă, urmărind scopul satisfacerii poftelor sexuale, în noaptea de 24 spre 25 aprilie 2017, aproximativ la ora 00:30, fiind conștient de faptul că prin acțiunile sale săvârșește acte ilegale cu caracter sexual, fără a avea consimțământul proprietarului, a pătruns în casa cet. xxxxx, situată în xxxxx, unde, având intenția de exhibare, profitând de faptul că atât xxxxx, cât și copiii acesteia dormeau, știind cu certitudine că xxxxx în vârstă de 8 ani este minor și nu a atins vârsta de 16 ani, dezbrăcându-se de pantaloni și-a dezgolit organul genital și în timp ce ultimul dormea i-a atins gura.

3. Avocatul Gumeniuc Ion în numele inculpatului a contestat cu apel sentința solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care procesul penal pe capătul de învinuire în baza art.175 Cod penal să fie încetat, iar pe capătul de învinuire prevăzut de art.179 alin.(2) Cod penal, inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de amendă ori muncă neremunerată în folosul comunității.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, nu este clară poziția instanței cu privire la acuzarea înaintată de către procuror precum că xxxxx, observându-l pe Iosif Alecu, i-ar fi solicitat să părăsească domiciliul, or, în realitate xxxxx, atât la urmărirea penală, cât și în timpul cercetării judecătorești a indicat că dimpotrivă îl ținea pe Iosif Alecu de scurtă și nu îi permitea să plece.

Totodată, nevinovăția inculpatului se confirmă prin declarațiile martorilor x, Timcenco Mihail și Bușilă Dorina, iar declarațiile lui Iosif Alecu referitor la caracterul arțăgos al lui xxxxx se confirmă prin răspunsurile Inspectoratului de Poliție Strășeni, prezentate de către apărare și anexate la materialele cauzei (f.d.213-214, 217-219, vol. I).

Din conținutul procesului-verbal de audiere a minorului xxxx din 25.04.2017 nu este clar de către cine a fost audiat minorul, la fel, din conținutul procesului-verbal rezultă că la audierea minorului xxxxx a participat psihopedagogul Serviciului Asistență Psihopedagogică Strășeni, Svetlana Axenti, care a doua zi, adică la 26.04.2017 a întocmit o notă informativă, în care a indicat următoarele că „*Minorul solicită vizual aprobarea mamei înainte de a răspunde. S-a creat impresia pregătirii anterioare*”, astfel declarațiile minorului xxxxx nu mai pot avea careva credibilitate și deci este lipsit de credibilitate și conținutul procesului-verbal de audiere a minorului din 05.07.2017.

A indicat apelantul că, conform caracteristicii eliberate și anexate la materialele cauzei, xxxxx are un comportament inadecvat atât cu colegii, cât și cu profesorii și personalul auxiliar, are înclinații de a inventa fapte care nu au avut loc în realitate, mama xxxxx având o influență importantă asupra lui, deci învinuirea adusă lui Iosif Alecu în baza art.175 Cod penal se axează doar pe declarațiile minorului xxxxx, care are înclinații de a inventa fapte care nu au avut loc în realitate, precum și pe presupuneri.

Apelantul a invocat că, la 31 iulie 2017, în cadrul cauzei penale

nr.2017330331 procurorul i-a comunicat lui Iosif Alecu ordonanța de punere sub învinuire pe art.175 Cod penal, fără a indica data și timpul săvârșirii infracțiunii, iar, ulterior cu încălcarea prevederilor legislației, la 19 decembrie 2017, procurorul a înaintat un proces-verbal cu privire la corectarea erorilor materiale, prin care a dispus înlocuirea în actele procedural-penale eroarea admisă privind includerea datei și timpului comiterii faptei infracționale și anume „în noaptea de 24 spre 25 aprilie 2017, aproximativ la orele 00-30”, însă acest proces-verbal nu are valoare juridică, este ilegal și nul, deoarece contravine prevederilor alin.(2) art.281 Cod d procedură penală.

Cu referire la cheltuielile judiciare, avocatul a indicat că, alin.(2) al art.143 Cod de procedură penală a fost abrogat, iar luând în considerație că rapoartele de expertiză medico-legală nr.69 din 25.04.2017 și nr.132 din 15.05.2017 au fost întocmite până la abrogare, cheltuielile pentru efectuarea lor nu pot fi încasate din contul inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2018, a fost admis apelul, casată parțial sentința, inclusiv din oficiu, în baza art.409 alin.(2) Cod de procedură penală, în partea încasării cheltuielilor de judecată și în această parte pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care cheltuielile judiciare privind efectuarea expertizelor medico-legale în sumă de 640 lei, au fost trecute în contul statului.

În rest sentința a fost menținută.

4.1. În motivarea soluției pronunțate instanța de apel a indicat că, prima instanță a dat apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, încadrând just acțiunile inculpatului Iosif Alecu în baza art.art.179 alin.(2), 175 Cod penal.

La fel, din probele administrate în cursul urmăririi penale rezultă că acestea sunt suficiente pentru a constata că faptele există, constituie infracțiunile prevăzute de art.art.179 alin.(2), 175 Cod penal, au fost săvârșite de inculpat și sunt de natură să permită stabilirea pedepsei.

Vinovăția inculpatului Iosif Alecu în săvârșirea infracțiunilor incriminate rezultă din declarațiile părților vătămate xxxxx și xxxxx, martorilor Storceac Hristina, Storceac Gheorghe, xxxxx, dar și declarațiile inculpatului Iosif Alecu, care și-a recunoscut parțial vinovăția, inclusiv și faptele incriminate de organul de urmărire penală.

De asemenea, instanța de apel a reținut ca veridice declarațiile părților vătămate xxxxx și xxxxx și a martorilor audiați și a respins argumentul invocat de către apelant precum că prima instanță s-a bazat în mod eronat pe declarațiile acestora și urmează a fi apreciate critic, or acest fapt contravine prevederilor art.24 Cod procedură penală.

4.2. Cu referire la pedeapsa penală aplicată inculpatului Iosif Alecu pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art.art.179 alin.(2), 175 Cod penal, instanța de apel a constatat că, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.7, 61, 75 Cod penal și la stabilirea categoriei și mărimii pedepsei a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite - inculpatul a comis două infracțiuni: una mai

puțin gravă și una gravă, de persoana celui vinovat - anterior judecat, că are loc permanent de trai, că la locul de trai se caracterizează satisfăcător, la medicul narcolog sau psihiatru nu se află.

De asemenea, instanța de apel a subliniat că, prima instanță just a considerat imposibilă corectarea și reeducarea inculpatului fără izolarea reală de societate.

Subsecvent, instanța de apel a respins alegațiile apelantului precum că, prima instanță la emiterea sentinței urma să-i aplice inculpatului pedeapsa sub formă de amendă, în partea ce ține de învinuirea adusă în temeiul art.179 alin.(2) Cod penal, or, modalitatea de executare a pedepsei aleasă în privința inculpatului - și anume executarea reală, este în acord cu principiul proporționalității, luându-se în vedere fapta comisă și urmările acțiunile făptuitorului, cât și comportamentul său post infracțional, care anterior a fost judecat.

Prin urmare, pedeapsa aplicată urmează să contribuie la formarea unei atitudini de respect față de legea penală, precum și de valorile sociale și interesele protejate de acestea, din partea condamnatului, persoana să fie silită să înceteze activitatea criminală și să-și modifice comportamentul în conformitate cu prevederile legii.

Totodată, instanța de apel a indicat că, anume această pedeapsă este în corespundere și cu regula nr.6 din Recomandarea Nr.R(92)16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate, adoptată de Comitetul de Miniștri la 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegațiilor de Miniștri.

4.3. Instanța de apel a considerat neîntemeiată concluzia primei instanțe cu privire la încasarea din contul inculpatului Iosif Alecu în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare suportate în speță, și cu trimitere la prevederile art.art.227 alin.(1), (2), 142 alin.(1) Cod de procedură penală, a indicat că, în cazul dat, circumstanțele speței au dictat necesitatea efectuării expertizei judiciare medico-legale de către un specialist/expert în vederea stabilirii gradului vătămarilor corporale ale părților vătămate, în scopul identificării persoanei care le-a cauzat și dacă acea persoană este Iosif Alecu sau o altă persoană.

Prin urmare, prin rapoartele de expertiză medico-legale nr.69 din 15.05.2017 și nr.132 din 25.04.2017, a stabilit gradul vătămarilor părții vătămate xxxxx și xxxxx, potrivit actelor menționate cheltuielile suportate fiind de 640 lei.

Respectiv, instanța de apel a acceptat argumentele părții apărării invocate în cererea de apel, or, organul de urmărire penală era obligat prin lege să ordoneze efectuarea unei expertize judiciare în scopul identificării persoanei care a cauzat leziunile corporale la locul comiterii infracțiunii și dacă acea persoană este Iosif Alecu sau o altă persoană, fiindcă, potrivit art.143 alin.(1) pct.2) Cod de procedură penală, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea: gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale.

De asemenea, instanța de apel a relevat că cheltuielile efectuate de organul de urmărire penală la etapa de urmărire penală în vederea descoperirii infracțiunii comise, se încadrează în realizarea obligației pozitive a statului recunoscută de către CtEDO prin jurisprudența sa, referitor la suportarea cheltuielilor de către stat

în cadrul realizării urmăririi penale în descoperirea și combaterea infracțiunilor.

5. Inculpatul Iosif Alecu, a contestat cu recurs ordinar hotărârile adoptate, solicitând casarea acestora, cu dispunerea achitării de sun învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.175 Cod penal, iar în baza art.179 alin.(2) cod penal să-i fie stabilită o pedeapsă neprivativă de libertate.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, toate circumstanțele invocate, precum că Iosif Alecu a comis infracțiunea prevăzută de art.175 Cod penal, nu corespund realității, or astfel, părțile vătămate vor să se răzbune pe inculpat și concubina acestuia.

Astfel consideră că, la analiza circumstanțelor cauzei și probelor prezentate de acuzare, instanța de judecată le-a dat o apreciere greșită considerându-le ca veridice și consecvente, ignorând totalmente declarațiile depuse de inculpat și martorii audiați în această cauză penală, or, declarațiile inculpatului au fost confirmate prin declarațiile martorilor Voloșciuc Constantin, Timcenco Mihail și Bușila Dorina.

Caracterul arțagos al părții vătămate xxxxx s-a confirmat prin răspunsurile Inspectoratului de Poliție Strășeni, prezentate de către apărare și anexate la materialele cauzei, din care rezultă, că în perioada cercetării cauzei în instanța de judecată, xxxxx de două ori și-a agresat consătenii, din care cauză în privința ei au fost pornite procese contravenționale.

Din conținutul procesului-verbal de audiere a minorului xxxxx din 25.04.2017 nu este clar de către cine a fost audiat minorul, la fel, din conținutul procesului-verbal rezultă că la audierea minorului xxxxx a participat psihopedagogul Serviciului Asistență Psihopedagogică Strășeni, Svetlana Axenti, care a doua zi, adică la 26.04.2017 a întocmit o notă informativă, în care a indicat următoarele că „*Minorul solicită vizual aprobarea mamei înainte de a răspunde. S-a creat impresia pregătirii anterioare*”, astfel declarațiile minorului xxxxx nu mai pot avea careva credibilitate și deci este lipsit de credibilitate și conținutul procesului-verbal de audiere a minorului din 05.07.2017.

Astfel, consideră inculpatul că, conform caracteristicii eliberate și anexate la materialele cauzei, xxxxx are un comportament inadecvat atât cu colegii, cât și cu profesorii și personalul auxiliar, are înclinații de a inventa fapte care nu au avut loc în realitate, mama xxxxx având o influență importantă asupra lui, deci învinuirea adusă lui Iosif Alecu în baza art.175 Cod penal se axează doar pe declarațiile minorului xxxxx, care are înclinații de a inventa fapte care nu au avut loc în realitate, precum și pe presupuneri.

În acest sens recurentul face trimitere la jurisprudența CtEDO în cauzele Saunden contra Marii Britanii, Telfner contra Austriei, Anghel contra României, Boicenco contra Moldovei, Hassan contra Marii Britanii, Blokhin contra Federației Ruse.

Recurentul mai invocă că, la 31 iulie 2017, în cadrul cauzei penale nr.2017330331 procurorul i-a comunicat lui Iosif Alecu ordonanța de punere sub învinuire pe art.175 Cod penal, fără a indica data și timpul săvârșirii infracțiunii, iar, ulterior cu încălcarea prevederilor legislației, la 19 decembrie 2017, procurorul a înaintat un proces-verbal cu privire la corectarea erorilor materiale, prin care a

dispus înlocuirea în actele procedural-penale eroarea admisă privind includerea datei și timpului comiterii faptei infracționale și anume „în noaptea de 24 spre 25 aprilie 2017, aproximativ la orele 00-30”, însă acest proces-verbal nu are valoare juridică, este ilegal și nul, deoarece contravine prevederilor alin.(2) art.281 Cod de procedură penală.

La fel, Codul de procedură penală nu prevede posibilitatea organului de urmărire penală de a efectua careva acțiuni procesuale după transmiterea în conformitate cu prevederile art.297 Cod de procedură penală, a cauzei penale în instanța de judecată pentru examinare.

În acest context, recurentul face trimitere la hotărârea CtEDO în cauza Ștefan contra României din 06.04.2010, pct.76 al Hotărârii Curții Constituționale a nr. 12 din 14.05.2015

6. Asuprea recursului declarat a prezentat referință procurorul, care s-a pronunțat pentru inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Judecând recursul declarat în baza materialelor dosarului și în raport cu motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Conform art.435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În sensul cerințelor art.414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă; în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant; dacă există circumstanțe atenuante și agravante; dacă probele corecte au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art.101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii; dacă infracțiunea a fost corect calificată; dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate.

În corespundere cu art.384 alin.(3) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată.

Potrivit art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Conform art.409 alin.(1)-(2) Cod de procedură penală: (1) Instanța de apel judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat și la persoana la care se referă declarația de apel și numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în

proces; (2) În limitele prevederilor arătate în alin.(1), instanța de apel este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze aspectele de fapt și de drept ale cauzei, însă fără a înrăutăți situația apelantului.

Însă, în urma lecturării textului deciziei, Colegiul penal lărgit reține că instanța de apel nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate și în acest context ține să menționeze următoarele.

Potrivit dispozitivului deciziei, instanța de apel a dispus admiterea apelului cu casarea parțială a sentinței, **inclusiv din oficiu, în baza art.409 alin.(2) Cod de procedură penală**, în partea încasării cheltuielilor de judecată și în această parte pronunță o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care cheltuielile judiciare privind efectuarea expertizelor medico-legale în sumă de 640 lei, au fost trecute în contul statului, cu toate că, în apelul avocatului Gumeniuc Ion au fost invocate motive privind netemeinicia soluției primei instanțe în partea încasării cheltuielilor de judecată din contul inculpatului în beneficiul statului.

Mai mult, însăși instanța de apel, în motivarea soluției sale a indicat că, „...*Respectiv, Colegiul penal acceptă argumentele părții apărării invocate în cererea de apel și relevă, că organul de urmărire penală era obligat prin lege să ordoneze efectuarea unei expertize judiciare în scopul identificării persoanei care a cauzat leziunile corporale la locul comiterii infracțiunii și dacă acea persoană este Iosif Alecu sau o altă persoană, or potrivit art.143 alin.(1) pct.2) Cod de procedură penală, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea: gradului de gravitate și a caracterului vătămărilor integrității corporale...*”.

Astfel, rezultă că motivarea soluției instanței de apel contrazice dispozitivul hotărârii, nefiind motivată soluția necesității aplicării prevederilor art.409 alin.(2) Cod de procedură penală, odată ce în apelul apărării au fost invocate argumente referitor la cheltuielile de judecată.

În contextul dat, Colegiul penal lărgit ține să menționeze că, motivarea hotărârii judecătorești trebuie realizată într-o manieră clară și coerentă, întrucât, pe de o parte, este indispensabil necesară pentru controlul exercitat de jurisdicția ierarhic superioară, iar pe de altă parte, constituie, pentru părțile litigante, o garanție împotriva arbitrariului, furnizându-le dovada că cererile și mijloacele lor de apărare au fost riguros analizate.

Motivarea hotărârii reprezintă un element de transparentă a justiției inerent oricărui act jurisdicțional, iar hotărârea judecătorească este rezultatul unui proces logic de analiză științifică a pretențiilor deduse judecății, dispozițiilor legale incidente și probelor administrate în cauză în scopul aflării adevărului, urmare a unui raționament logico-juridic care se reflectă în motivarea acesteia.

Conform jurisprudenței CtEDO, expuse în cazurile aplicării art.6 al Convenției, o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal, oferă posibilitatea ca această hotărâre să poată fi verificată în cadrul căilor de atac și posibilitatea persoanelor interesate de a pregăti o cerere de apel sau recurs. (Suominen c. Finlandei (2003) § 37, Kuznetsov și alții c. Rusiei (2007) § 85).

În afară de aceasta, motivarea hotărârilor este un instrument important în

asigurarea transparenței justiției și existența unui control social asupra acesteia. (Hirvisaari c. Finlandei, (2001) § 30).

Cu referire la alegațiile că, în decizia instanței de apel, nu au fost date răspunsuri concrete la argumentele invocate, pe parcursul urmăririi penale și judecării cauzei în prima instanță, dar și argumentelor invocate în apel în apărarea inculpatului, Colegiul penal lărgit conchide că – într-adevăr, instanța de apel în mod controversat și incorect, făcând trimitere la jurisprudența CtEDO (f.d.85 vol. III), nu a ținut cont de cerințele art.414 alin.(5) Cod de procedură penală și nu sa pronunțat asupra motivelor invocate în apel.

Astfel, deși la pct.3 din decizia recurată, sunt expuse *motive clare*, care se pretind a fi semnificative pentru soluționarea corectă a cauzei, instanța de apel nu se expune asupra acestora, limitându-se doar la o frază de ordin generic că ... *le consideră ca fiind lipsite de suport probatoriu argumentele invocate de apelant... și ...nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor* (f.d.84 alin.5 și 6).

Generalizând cele expuse supra, Colegiul constată că în speța discutată și-a găsit confirmare temeiul prevăzut în art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, „hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii”, ceea ce duce la casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlătore erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

8. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Se admite recursul ordinar declarat de inculpat, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui *Iosif Alecu xxxxx* și se dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la 25 aprilie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Nadejda Toma

Elena Cobzac

Victor Boico